

Títol: El gatet sense les potes del darrere

Una vegada, en una clínica veterinària, una gateta estava embarassada. Va tenir set fillets, totes femelles menys dos mascles, un dels mascles era gris i l'altre taronja.

El que era gris es deia Lucas i el taronja Raidi. El Lucas va néixer sense les dues potes del darrere. No passava res, perquè podria caminar sense problemes amb una cadira de rodes per animals.

Temps després, els seus amos van dir que no el volien tenir pel problema que tenia. El van portar a un centre d'acollida per animals. Van passar uns quants anys. En aquests anys va estar molt trist perquè no coneixia a ningú i també perquè els seus amos l'havien abandonat.

Però van passar unes quantes setmanes i va conèixer a una gateta que tenia el mateix problema que ell. Es va quedar bocabadat, en quant la va veure, van ser millors amics durant molt de temps. Van fer curses i guanyaven tots dos. També jugaven amb els sonalls. S'ho passaven genial, però continuaven al centre d'acollida perquè ningú volia quedar-se amb ells.

Una setmana després, els van adoptar. Estaven tan contents i tan nerviosos perquè els havien acollit que no s'ho podien creure.

El seu amo vivia en una casa molt gran amb escales. Tenien un fill que feia molt de temps que volia un gat, però quan els va veure no esperava que anessin en cadira de rodes i no li agradaven gens. Amb el temps es van fer molt amics, però un dia el Lucas va caure per les escales i es va trencar una roda de la cadira que tenia a les potes. Els pares no podien pagar la reparació de la cadira.

El seu fill va intentar arreglar-la sense aconseguir-ho.

Ho va explicar al col·legi i els seus amics volien ajudar-lo. Van provar amb botons, amb taps, fins i tot amb llana, però res servia. Aquell nen va mirar a la guardiola a veure si tenia diners per poder arreglar-la, però no tenia suficient i no ho volia dir als seus amics perquè haurien de gastar diners de la seva guardiola.

Va intentar estalviar diners per poder-la arreglar. Finalment, els va dir als pares el que volia aconseguir, i amb una mica dels diners que tenien ells i el que tenia el fill van poder arreglar-la.

Justament amb tots aquells diners no només podien arreglar la roda sinó que podien fer-li unes potes noves per què no hagués de portar cadira de rodes, i ho van aconseguir. El Lucas tot content perquè ara tenia potes noves, va fer un salt i va llepar al fill i als seus amos.

Ara, a les curses guanyava sempre el Lucas a la seva companya perquè seguia amb cadira de rodes i estava molt trista.

Van intentar estalviar una mica més de diners per poder donar a la seva companya unes potes noves iguals que les que tenia el Lucas.

En uns quants anys, amb molt d'esforç, van obtenir els diners i els dos ja podien caminar normal. Al principi li va costar a la companya perquè portava tota la vida caminant amb cadira de rodes, però el Lucas li va ensenyar a caminar.

Ja podien saltar, córrer molt més ràpid i ja no els costava tant caminar perquè abans tenien la cadira i ara les quatre potes.

Tots dos estaven tan contents perquè ja tenien vides normals que quan els agafaven per fer-los manyagues no paraven de roncar.